

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>key-ממרא:</p>	<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>
---	--

שבת-נוטל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ				
נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה.																						■	קמא:		
ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין.																							■	קמא:	
אף מעלין את המדומע באחד ומאה.	רבי יהודה:																							■	קמא:
הוציא תינוק חי וכיס תלוי בצוארו - חייב משום כיס. תינוק מת וכיס תלוי לו בצוארו - פטור.	רבא:																						◇	קמא:	
תינוק חי וכיס תלוי לו בצוארו - חייב משום כיס.																							◇	קמא:	
וליחייב נמי משום תינוק																							⚡	קמא:	
רבא כרבי נתן סבירא ליה																							!	◇	קמא:
חי נושא את עצמו.	דאמר: [רבי נתן]																						!	◇	קמא:
וליבטל כיס לגבי תינוק																							⚡	◇	קמא:
את החי במטה פטור אף על המטה, שהמטה טפילה לן	מי לא תנן:																						⚡	◇	קמא:
מטה לגבי חי - מבטלי ליה, כיס לגבי תינוק - לא מבטלי ליה.																							!	◇	קמא:
תינוק מת וכיס תלוי לו בצוארו - פטור																							■	◇	קמא:
וליחייב משום תינוק																							⚡	◇	קמא:
רבא כרבי שמעון סבירא ליה																							!	◇	קמא:
כל מלאכה שאין צריך לגופה - פטור עליה.	דאמר: [רבי שמעון]																						!	◇	קמא:
נוטל אדם את בנו והאבן בידו.	תנן:																						■	◇	קמא:
בתינוק שיש לו גיעגועין על אביו.	אמרי דבי רבי ינאי:																						■	◇	קמא:
אי הכי, מאי איריא אבן, אפילו דינר נמן																							⚡	◇	קמב:
לא שנו אלא אבן, אבל דינר - אסור	אלמה אמר רבא:																						⚡	◇	קמב:
אבן, אי נפלה לה - לא אתי אבוה לאיתווי, דינר אי נפיל - אתי אבוה לאתויי.																							!	◇	קמב:
נוטל אדם את בנו והאבן בידו.	תנן:																						⚡	◇	קמא:
בתינוק שיש לו גיעגועין על אביו.	אמרי דבי רבי ינאי:																						!	◇	קמא:
אי הכי, מאי איריא אבן, אפילו דינר נמן																							⚡	◇	קמא:
לא שנו אלא אבן, אבל דינר - אסור	אלמה אמר רבא:																						⚡	◇	קמב:
אבן, אי נפלה לה - לא אתי אבוה לאיתווי, דינר אי נפיל - אתי אבוה לאתויי.																							!	◇	קמב:
תניא כוותיה דרבא:																							■	◇	קמב:
המוציא כליו מקופלים ומונחים על כתפו, וסנדליו וטבעותיו בידו - חייב. ואם היה מלוכש בהן - פטור.	[תניא]																						■	◇	קמב:
המוציא אדם וכליו עליו, וסנדליו ברגליו, וטבעותיו בידיו - פטור.																							■	◇	קמב:

<p>◆ statement-מימרא ■ ⚡ challenge-קושיא ⚡ ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ! ■ proof-ראיה ■</p>	<p>◆ disputants-חולקים ⚡ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה > insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת ⚡ story-מעשה ■ key-ממרא:</p>
--	--

Talmud Navigator

שבת-נוטל	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	ואילו הוציאן כמות שהן - חייב.					■	■						
	כלכלה והאבן בתוכה.												■
	ואמאי? תיהיו כלכלה בסיס לדבר האסור									⚡			
	הכא בכלכלה מלאה פירות עסקינן.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									!		◇
	ולישדינהו לפירי, ונישדי לאבן, ונינקטינהו בידימ									⚡			
	בפירות המיטנפין	כדרכי אלעי אמר רב:					■				!		◇
	הכא נמי - בפירות המיטנפין										!		
	ולינערינהו נעורי:									⚡			
	הכא בכלכלה פחותה עסקינן, דאבן גופה נעשית דופן לכלכלה.	רב חייא בר אשי אמר רבא:									!		◇
	מטלטלין תרומה וכו'.												■
	לא שנו אלא שטהורה למטה וטמאה למעלה, אבל טהורה למעלה וטמאה למטה - שקיל ליה לטהורה ושביק ליה לטמאה.	רב חסדא:											■
	וכי טהורה למטה נמי, לישדינהו ולינקטינהו												⚡
	בפירות המיטנפין עסקינן.	רבי אלעי אמר רב:									!		◇
	מטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החולין, בין שטהורה למעלה וטמאה למטה, בין שטמאה למעלה וטהורה למטה	מיתבי:									■	⚡	◇
	תיובתא דרב חסדא												⚡
	מתניתין - לצורך גופו, ברייתא - לצורך מקומו.	אמר לך רב חסדא:											!
	מאי דוחקיה דרב חסדא לאוקמי מתניתין לצורך גופו?												⚡
	מתניתין כוותיה דייקא	רבא:									!		
	מעוה שעל הכר - מנער את הכר והן נופלות.	דקתני סיפא:									■	!	◇
	לא שנו אלא לצורך גופו, אבל לצורך מקומו - מטלטלו ועודן עליו.	ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:									■	!	◇
	ומדסיפא לצורך גופו - רישא נמי לצורך גופו.											!	
	אף מעלין וכו'.	רבי יהודה:											■
	ואמאי? הא קא מתקן												⚡
	רבי יהודה כרבי אליעזר סבירא ליה												!
	תרומה בעינא מחתא.	דאמר: [רבי אליעזר]											!
	סאה תרומה שנפלה לפחות ממאה ונדמעו, ונפל מן המדומע למקום אחר. רבי אליעזר אומר: מדמעת כתרומת ודאי.	דתנן: [רבי אליעזר]										◆	!
	אין המדומע מדמע אלא לפי חשבון	חכמים:										◆	!
	אימר דשמעת ליה לחומרא, לקולא מי שמעת ליה?												⚡

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>■ key-מזמרה:</p>	<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>
---	--

שבת-נוטל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמב
מזמרה	אלא הוא דאמר כרבי שמעון												קמב
	סאה תרומה שנפלה למאה, ולא הספיק להגביה עד שנפלה אחרת - הרי זו אסורה.												קמב
	מתיר.												קמב
	וממאי? דילמא התם בהא קמיפלגי												קמב
	אף על גב דנפלו בזה אחר זה - כמאן דנפל בבת אחת דמי, והא לחמשין נפלה, והא לחמשין נפלה.												קמב
	קמייאת בטיל במאה, והא תיבטיל במאה וחד												קמב
	אלא, הוא דאמר כרבי שמעון בן אלעזר.												קמב
	נותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר.												קמב
	ומי סבר ליה כוותיה? והא מיפליג פליג עילויה												קמב
	מעלין את המדומע באחד ומאה												קמב
	נותן עיניו בצד זה ואוכל מצד אחר												קמב
	דרבי יהודה עדיף מדרבי שמעון בן אלעזר.												קמב
	האבן שעל פי החבית - מטה על צדה והיא נופלת.												קמב
	היתה בין החביות - מגביה, ומטה על צדה והיא נופלת.												קמב
	מעוה שעל הכר - מנער את הכר והן נופלות.												קמב
	היתה עליו לשלשת - מקנחה בסמרטוט, היתה של עור - נותנין עליה מים עד שתכלה.												קמב
	לא שנו אלא בשוכה, אבל במניח - נעשה בסיס לדבר האסור .												קמב
	היתה בין החביות כל												קמב
	מאן תנא דכל היכא דאיכא איסורא והיתרא - בהיתרא טרחינן, באיסורא לא טרחינן?												קמב
	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												קמב
	הבורר קטנית ביום טוב, בית שמאי אומרים בורר אוכל ואוכל												קמב
	בורר כדרכו בחיקו ובתמחויו.												קמב
	במה דברים אמורים - שהאוכל מרובה על הפסולת, אבל פסולת מרובה על האוכל - דברי הכל בורר אוכל.												קמב
	והא הכא, דכי אוכל מרובה על הפסולת דמי												קמב
	הכא נמי, כיון דאי בעי למישקל לא משתקיל ליה יין עד דשקיל לה לאבן - כפסולת מרובה על האוכל דמי.												קמב
	היתה בין החביות מגביה.												קמב
	היתה החבית מונחת באוצר, או שהיו כלי זכוכית מונחין תחתיה - מגביה למקום אחר, ומטה על צדה והיא נופלת. ונוטל הימנה מה שצריך לו, ומחזירה למקומה.												קמב
	מעוה שעל הכר.												קמב

statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■													
disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת > story-מעשה													
key-ממרא:													
שבת-נוטל													
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
קמב:	רבי חייא בר אשי אמר רב: לא שנו אלא בשוכה, אבל במניח - נעשה בסיס לדבר האסור.											■	◊
קמב:	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: לא שנו אלא לצורך גופו, אבל לצורך מקומו - מטלטלו ועודן עליו.											■	◊
קמב:	לא שנו אלא לצורך גופו, אבל לצורך מקומו - מטלטלו ועודן עליו. מדיפתי:											■	
קמב:	מעות שעל הכר מנער וכו'.											■	>
קמב:	שכח ארנקי בחצר - מניח עליה ככר או תינוק, ומטלטלה.											■	◊
קמב:	שכח לבינה בחצר - מניח עליה ככר או תינוק, ומטלטלה.											■	
קמב:	אמר רבי יהודה בר שילא אמר רבי אסי: פעם אחת שכחו דסקיא מלאה מעות בסרטיא, ובאו ושאלו את רבי יוחנן											○	◊
קמב:	והניחו עליה ככר או תינוק וטלטלה. ואמר להן: [רבי יוחנן]											■	◊
קמב:	הלכתא ככל הני שמעתתא בשוכה.											■	◊
קמב:	אפילו שכח גמי לא, ולא אמרו ככר או תינוק אלא למת בלבד.											■	◊
קמב:	אביי מנח כפא אכיפי.											○	◊
קמב:	רבא מנח סכינא אבר יונה ומטלטלה.											○	◊
קמב:	כמה חריפא שמעתתא דדרדקי אימר דאמור רבנן בשוכה, לכתחילה מי אמור?											⚡	
קמב:	אי לאו דאדם חשוב אנא, כפא אכיפי למה לי? הא חזו למיזגא עלייהן											■	◊
קמב:	אנא, אי לאו דאדם חשוב אנא - סכינא אבר יונה למה לי? הא חזו לי לאומצא											■	◊
קמב:	טעמא - דחזו לאומצא, הא לא חזו לאומצא - לא.											■	◊
קמב:	למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה?											⚡	
קמב:	והאמר רבא לשמעיה: טווי לי בר אוזא, ושדי מייעיה לשונרא											○	⚡
קמב:	התם כיון דמסרח - דעתיה עליויה מאתמול.											!	◊
קמב:	הכי נמי מסתברא, דרבא כרבי יהודה סבירא ליה.											■	◊
קמב:	אשה לא תכנס לבית העצים ליטול מהן אוד, ואוד שנשבר - אסור להסיקו ביום טוב, לפי שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.											■	◊
קמב:	שמע מינה.											■	
קמב:	מעבירין מעל השלחן עצמות וקליפין,											■	◊
קמב:	מסלק את הטבלא כולה ומנערה.											■	◊
קמב:	מעבירין מעל השלחן פירותין פחות מכזית, ושער של אפונין, ושער עדשים - מפני שהוא מאכל בהמה.											■	
קמב:	ספוג, אם יש לו עור בית אחויה - מקנחין בו, ואם לאו - אין מקנחין בו.											[ת"ק]	
קמב:	בין כך ובין כך ניטל בשבת, ואינו מקבל טומאה.											■	
קמב:	אנו אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה, ובית הלל כרבי שמעון.											■	◊

♦ disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה > insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת Omer-story-מעשה ■ key-mמצא:		■ statement-מימרא ⚡ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ■ proof-ראיה													
שבת-נוטל	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא		
מעבירין מעל השלחן פירורין.														◊ >	קמג.
מסייע ליה לרבי יוחנן														■	קמג.
פירורין שאין בהן כזית - אסור לאבדן ביד.		דאמר רבי יוחנן:												◊ ■	קמג.
שער של אפונין.														■ >	קמג.
מג?														^	קמג.
רבי שמעון היא, דלית ליה מוקצה.														! ◊	קמג.
ספוג, אם יש לו בית אחיזה - מקנחין בו, ואם לאו - אין מקנחין בו.		אימא סיפא:												⚡ ◊	קמג.
אתאן לרבי יהודה, דאמר דבר שאין מתכוין - אסור														⚡	קמג.
בהא אפילו רבי שמעון מודה														!	קמג.
מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות.		דאביי ורבא דאמרי תרויהו:												! ◊	קמג.
הני גרעינין דתמרי ארמייתא שרו לטלטלינהו, הואיל וחזין אגב אמן. ודפרסייתא - אסור.														■ ◊	קמג.
שמואל מטלטל להו אגב ריפתא.		[שמואל]												○ ◊	קמג.
(שרנ"ם שפ"ז סימן)														◊	קמג.
שמואל לטעמיה														■	קמג.
עושה אדם כל צרכו בפת.		דאמר שמואל:												■ ■ ◊	קמג.
רבה מטלטל להו אגב לקנא דמיא.		[רבה]												○ ◊	קמג.
עביד להו כגוף של ריעי.		רב הונא בריה דרב יהושע:												○ ◊	קמג.
וכי עושין גרף של ריעי לכתחילה?		רב אשי לאמימר:												⚡ ◊	קמג.
רב ששת זריק להו בלישניה.		[רב ששת]												○ ◊	קמג.
רב פפא זריק להו אחורי המטה.		[רב פפא]												○ ◊	קמג.
אמרו עליו על רבי זכריה בן אבקולס שהיה מחזיר פניו אחורי המטה וזורקן.		[רבי זכריה בן אבקולס]												○ ◊	קמג.
הדרן עלך נוטל אדם את בנו														◊	

OHR SOMAYACH
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה > insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת Onsha-מעשה ■ key-ממצא:</p>	<p>■ statement-מימרא ⚡ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ■ proof-ראיה</p>
--	---

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
חבית שנשברה מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואמר לאחרים: באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספוג.																					■	קמג:	
אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן - אסורין.	[חכמים]																					◆	קמג:
אם לאוכלין - היוצא מהן מותר, ואם למשקין - היוצא מהן אסור.	רבי יהודה:																					◆	קמג:
הלות דבש שריסקן מערב שבת ויצאו מעצמן - אסורין	[חכמים]																					◆	קמג:
מתיר.	רבי אליעזר:																					◆	קמג:
לא יספוג בין, ולא יטפח בשמן, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול.	תנא:																					◇	קמג:
נתפזרו לו פירות בחצר - מלקט על יד על יד ואוכל, אבל לא לתוך הסל ולא לתוך הקופה, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול.	תנו רבנן:																					◇	קמג:
אין סוחטין את הפירות.																						■	קמג:
מודה היה רבי יהודה לחכמים בוייתם וענבים, מאי טעמא - כיון דלסחיטה ניהו יהיב דעתיה .	רבי יהודה אמר שמואל:																					◇	קמג:
חלוק היה רבי יהודה אף בוייתם וענבים.	עולא אמר רב:																					◇	קמג:
הלכה כרבי יהודה בשאר פירות, ואין הלכה כרבי יהודה בוייתם וענבים.	רבי יוחנן:																					◇	קמג:
מודה היה רבי יהודה לחכמים בוייתם וענבים, ומודים חכמים לרבי יהודה בשאר פירות.	רבה אמר רב יהודה אמר שמואל:																					◇	קמג:
אלא במאי פליגי?	רבי ירמיה לרבי אבא:																					⚡	קמג:
לכי תשכה.	אמר ליה: [רבי אבא]																					!	קמג:
מסתברא, בתותים ורמונים פליגי.	רב נחמן בר יצחק:																					!	קמג:
זיתים שמשך מהן שמן, וענבים שמשך מהן יין, והכניסו בין לאוכל בין למשקין - היוצא מהן אסור, תותים שמשך מהן מים, ורמונים שמשך מהן יין, והכניסו לאוכלין - היוצא מהן מותר, למשקין ולסתם - היוצא מהן אסור, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]																					◆	קמג:
בין לאוכלין בין למשקין - היוצא מהן אסור.	חכמים:																					◆	קמג:
וסבר רבי יהודה סתם אסור?																						⚡	קמג:
חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב בהמה אינו מטמא אלא לרצון.	והתנן: [רבנן]																					◆	קמג:
קל וחומר הוא, ומה חלב האשה שאינו מיוחד אלא לקטנים - מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שמויחד בין לקטנים בין לגדולים - אינו דין שיטמא בין לרצון ובין שלא לרצון?	רבי עקיבא:																					◆	קמג:
אם טמא חלב האשה שלא לרצון - שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלא לרצון - שדם מגפתה טהור	אמרו לו: [רבנן]																					⚡	קמג:
מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה - טמא, והמקזי לרפואה - טהור.	אמר להן: [רבי עקיבא]																					!	קמד:
סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקין היוצאין מהן לרצון - טמאין, שלא לרצון - טהורים.	אמרו לו: [רבנן]																					⚡	קמד:
מאי לאו לרצון - דניחא ליה, שלא לרצון, בסתמא. ומה זיתים וענבים דבני סחיטה ניהו - שלא לרצון ולא כלום, תותים ורמונים דלאו בני סחיטה ניהו לא כל שכן?																						⚡	קמד:
לא, לרצון - בסתמא, שלא לרצון - דגלי אדעתיה, דאמר לא ניחא לי.																						!	קמד:
ואיבעית אימא: שאני סלי זיתים וענבים, כיון דלאיבוד קיימי - מעיקרא אפקורי מפקרי להו.																						!	קמד:
אשכחן רבי יהודה דמודי לרבנן בוייתם ובענבים. רבנן דמדו ליה לרבי יהודה בשאר פירות מנלן?																						⋈	קמד:
סוחטין בפגעין ובפרישין ובעורדין, אבל לא ברמונים.	דתניא: [ת"ק]																					!	קמד:

Talmud Navigator

<p>◆ statement-מימרא ■</p> <p>◊ challenge-קושיא ?</p> <p>^ answer-תירוץ !</p> <p>■ proof-ראיה ■</p>		<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>Onsheh מעשה</p> <p>■ key-ממרא:</p>										
שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	קמד:
ושל בית מנשיא בר מנחם היו סוחטין ברמונים.	[בית מנשיא בר מנחם]					○	!					קמד:
וממאי דרבנן היא, דילמא רבי יהודה היא?						?						קמד:
ותהוי נמי רבי יהודה, אימר דשמעת ליה לרבי יהודה יצאו מעצמן, סוחטין לכתחילה מי שמעת ליה? אלא מאי אית לך למימר - כיון דלאו בני סחיטה נינהו - אפילו לכתחילה אפילו תימא רבנן, כיון דלאו בני סחיטה נינהו - אפילו לכתחילה. שמע מינה: רבנן היא, שמע מינה.							!				◊	קמד:
של בית מנשיא בר מנחם היו סוחטין ברמונים.	[בית מנשיא בר מנחם]										○	> קמד:
הלכה כשל בית מנשיא בר מנחם.	רב נחמן:										■	קמד:
מנשיא בן מנחם תנא הוא?	רבא לרב נחמן:						?					קמד:
וכי תימא הלכה כי האי תנא דסבר לה כשל מנשיא בן מנחם							!					קמד:
ומשום דסבר כמנשיא בן מנחם הלכה כמותו? מנשיא בן מנחם הוי רובא דעלמא?							?					קמד:
אין							!					קמד:
המקיים קוצים בכרם, רבי אליעזר אומר: קדש	דתנו: [רבי אליעזר]	◆	■				!				◊	קמד:
אינו מקדש אלא דבר שכמוהו מקיימין.	חכמים:	◆	■				!				◊	קמד:
מאי טעמא דרבי אליעזר - שכן בערביא מקיימין קוצי שדות לגמליהם.	ואמר רבי חנינא:	■					!				◊	קמד:
מידי איריא, דערביא - אתרא, הכא - בטלה דעתו אצל כל אדם							?					קמד:
אלא, היינו טעמא כדרב חסדא											■	קמד:
תרדין שסחטן ונתנן במקוה - פוסלין את המקוה בשינוי מראה.	דאמר רב חסדא:										■	קמד:
והא לאו בני סחיטה נינהו							?				■	קמד:
אלא מאי אית לך למימר - כיון דאחשביניהו הוה להו משקה							!				■	קמד:
הכא נמי, כיון דאחשביניהו - הוה להו משקה.											■	קמד:
משום דהוי דבר שאין עושין ממנו מקוה לכתחילה, וכל דבר שאין עושין ממנו מקוה לכתחילה - פוסל את המקוה בשינוי מראה.	רב פפא:						!				◊	קמד:
נפל לתוכו יין או חומץ ומוחל ושנה מראיו - פסול.	תנן תתם:						■				◊	קמד:
מאן תנא דמוחל משקה הוא?							^				◊	קמד:
רבי יעקב היא.	אביי:						!				◊	קמד:
מוחל הרי הוא כמשקה. ומה טעם אמרו מוחל היוצא בתחלה טהור - לפי שאינו רוצה בקיומו.	דתניא, רבי יעקב:	!	■	◆							◊	קמד:
מוחל אינו כמשקה, ומה טעם אמרו מוחל היוצא מעיקול בית הבד טמא - לפי שאי אפשר לו בלא ציחצוחו שמן.	רבי שמעון:	!	■	◆							◊	קמד:
מאי בינייהו?							^				◊	קמד:
איכא בינייהו דאתי בתר איצתא.							!				◊	קמד:
משום דהוי דבר שאין עושין הימנו מקוה, ופוסל את המקוה בשינוי מראה.	רבא:						■				◊	קמד:
סוחט אדם אשכול של ענבים לתוך הקדרה, אבל לא לתוך הקערה.	רב יהודה אמר שמואל:										■	קמד:

Talmud Navigator

statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה	disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת story-מעשה
--	---

שבת-חבית	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמד:
מימרא	מדברי רבינו נלמד: חולב אדם עז לתוך הקדרה, אבל לא לתוך הקערה.	ר											קמד:
	אלמא קסבר: [שמואל]												קמד:
	זב שחולב את העז - החלב טמא	מ											קמד:
	ואי אמרת משקה הבא לאוכלין אוכל הוא - במאי איתכשר?												קמד:
	כדאמר רבי יוחנן:												קמד:
	הכא נמי: בטיפה המלוכלכת על פי הדד.												קמד:
	טמא מת שסחט זיתים וענבים, כביצה מכוונת - טהור.												קמד:
	הא יותר מכביצה - טמא.												קמדת:
	ואי אמרת משקה הבא לאוכל אוכל הוא במאי איתכשר?												קמדה:
	בסוחט לתוך הקערה.	הוא מותיב לה והוא מפרק לה: [רבינא]											קמדה:
	כתנאי	רבי ירמיה:											קמדה:
	המחליק בענבים - לא הוכשר	[ת"ק]											קמדה:
	הוכשר.	רבי יהודה:											קמדה:
	מאי לאו בהא קמיפלגי:												קמדה:
	משקה הבא לאוכל - אוכל הוא	מר סבר: [ת"ק]											קמדה:
	לאו אוכל הוא.	ומר סבר: [רבי יהודה]											קמדה:
	דכולי עלמא - משקה הבא לאוכל - לאו אוכל הוא, והכא - במשקה הבא לאיבוד קמיפלגי:	רב פפא:											קמדה:
	משקה הוא	מר סבר: [רבי יהודה]											קמדה:
	לאו משקה הוא.	ומר סבר: [ת"ק]											קמדה:
	ובפלוגתא דהני תנאי												קמדה:
	המפצע בזיתים בידיים מסואבות - הוכשר, לסופתן במלח - לא הוכשר.	דתנאי:											קמדה:
	לידע אם הגיעו זיתיו למסוק אם לאו - לא הוכשר	[ת"ק]											קמדה:
	הוכשר.	רבי יהודה:											קמדה:
	מאי לאו בהא קמיפלגי												קמדה:
	משקה העומד לאיבוד - משקה הוא	דמר סבר: [ת"ק]											קמדה:
	לאו משקה הוא.	ומר סבר: [רבי יהודה]											קמדה:
	הני תנאי - במשקה העומד לאיבוד פליגי, והני תנאי - במשקה העומד לצחצחו קמיפלגי.	רב הונא בריה דרב יהושע:											קמדה:
	סוחט אדם אשכול של ענבים לתוך הקדרה, אבל לא לתוך הקערה, ודג לצירו - אפילו לתוך הקערה.	רבי זירא אמר רב חיאי בר אשי אמר רב:											קמדה:

<p>◆ statement-מימרא ■ challenge-קושיא & question-שאלה ^ answer-תירוף ! proof-ראיה ■</p>	<p>◆ disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה > insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת ></p>
key-ממרא:	

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמה:	
מימרא	יטיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא.												קמה:	
	אתון משמיה דרב מתניתון ולא קשיא לכו, אגן משמיה דשמואל מתניתון לה - וקשיא לן:											ג	◊	קמה:
	מי אמר שמואל דג לצירו אפילו לתוך הקערה												ג	קמה:
	כבשים שסחטן, אמר רב: לגופן - מותר, למימיהן - פטור, אבל אסור. ושלקות - בין לגופן בין למימיהן - מותר.												◊	קמה:
	ואתמר: [רב]												◊	קמה:
	שמואל:												◊	קמה:
	אמר ליה: [רב דימי]											!	◊	קמה:
	האלהים, (איוב יט) עיני ראו ולא זר, מפומיה דרבי ירמיה שמיע לי, ורבי ירמיה מרבי זירא, ורבי זירא מרב חייא - בר אשי, ורב חייא בר אשי מרב.												◊	קמה:
	כבשים שסחטן, אמר רב: לגופן - מותר, למימיהן - פטור אבל אסור. ושלקות, בין לגופן בין למימיהן - מותר.												◊	קמה:
	גופא: [רב]												◊	קמה:
	אחד זה ואחד זה, לגופן - מותר, למימיהן - פטור אבל אסור.												◊	קמה:
	אחד כבשים ואחד שלקות, לגופן - מותר, למימיהן - חייב חטאת.												◊	קמה:
	אחד כבשים בשבת לצורך השבת, אבל לא למוצאי שבת. וזיתים וענבים לא יסחוט, ואם סחט - חייב חטאת.												◊	קמה:
	סוחטין כבשים בשבת לצורך השבת, אבל לא למוצאי שבת. וזיתים וענבים לא יסחוט, ואם סחט - חייב חטאת.												◊	קמה:
	קשיא לרב, קשיא לשמואל, קשיא לרבי יוחנן.												◊	קמה:
	רב מתרץ לטעמיה, שמואל מתרץ לטעמיה, רבי יוחנן מתרץ לטעמיה:												!	קמה:
	סוחטין כבשים בשבת לצורך השבת, אבל לא למוצאי שבת. במה דברים אמורים - לגופן, אבל למימיהן - פטור אבל אסור. ושלקות, בין לגופן בין למימיהן - מותר. וזיתים וענבים - לא יסחוט, ואם סחטן - חייב חטאת.												!	קמה:
	שמואל מתרץ לטעמיה:												!	קמה:
	סוחטין כבשים בשבת לצורך השבת, הוא הדין לשלקות. במה דברים אמורים - לגופן, אבל למימיהן - פטור אבל אסור. וזיתים וענבים - לא יסחוט, ואם סחט - חייב חטאת.												!	קמה:
	רבי יוחנן מתרץ לטעמיה:												!	קמה:
	סוחטין כבשים בשבת לצורך השבת, אבל לא למוצאי שבת. אחד כבשים ואחד שלקות, במה דברים אמורים - לגופן, אבל למימיהן - לא יסחוט, ואם סחט - נעשה כמי שסחט זיתים וענבים, וחייב חטאת.												!	קמה:
	רב תורה - אינו חייב אלא על דריסת זיתים וענבים בלבד.												◊	קמה:
	רב תורה - אינו חייב אלא על דריסת זיתים וענבים בלבד.												◊	קמה:
	ואין עד מפי עד כשר, אלא לעדות אשה בלבד.												◊	קמה:
	איבעיא להו עד מפי עד לעדות בכור מהו?												◊	קמה:
	אסיר												◊	קמה:
	רב אמרי:												◊	קמה:
	שרי.												◊	קמה:
	רב אסי:												◊	קמה:
	אין עד מפי עד כשר אלא לעדות אשה בלבד?												◊	קמה:
	רב אמי לרב אסי: והא תנא דבי מנשיא:												◊	קמה:
	אימא: לעדות שהאשה כשרה לה בלבד.												◊	קמה:
	רב יימר אכשר עד מפי עד לבכור.												◊	קמה:
	קרי עליה מרימר: יימר שרי בוכרא.												◊	קמה:
	והלכתא: עד מפי עד כשר לבכור.												◊	קמה:
	חלות דבש.												◊	קמה:

<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>		<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת > story-מעשה</p>		<p>key-ממרא: ■</p>	
<p>שבת-חבית</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
מימרא	זיתים וענבים שריסקן מערב שבת, ויצאו מעצמן - אסורין	כי אתא רב הושעיא מנהרדעא, אתא ואיתי מתניתא בידיה: [חכמים]	◊	■	קמה:
מתירין.	רבי אלעזר ורבי שמעון:	◊	■	קמה:	
גברא יתירא אתא לאשמעינן?	רב יוסף:	⚡		קמה:	
טובא קא משמע לן, דאי ממתנינן - הוה אמינא: התם הוא - דמעיקרא אוכלא ולבסוף אוכלא, אבל הכא דמעיקרא אוכלא ולבסוף משקה - אימא לא, קא משמע לן.	אמר ליה אביי:	!	◊	קמה:	
כל שבא בחמין מערב שבת - שורין אותו בחמין בשבת. וכל שלא בא בחמין מערב שבת - מדיחין אותו בחמין בשבת. חוץ מן המליח הישן וקוליים האיספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן.				קמה: מ	
כגון מאי?			^	קמה: ג	
כגון תרנגולתא דרבי אבא.	רב ספרא:	!	◊	קמה:	
זימנא חדא איקלעית להתם, ואוכלן מיניה, ואי לא רבי אבא דאשקין חמרא בר תלתא טרפי - איתנסי. רבי יוחנן רייק מכותה דבבלאי.	ואמר רב ספרא:	o	◊	קמה:	
ולירוק אנן מתרנגולתא דרבי אבא.	רב יוסף:	■	◊	קמה:	
זימנא חדא איקלעית להתם, ועבדית כותח דבבלאי, שאילו מיניה כל בריחי מערבא.	ועוד, אמר רב גזא:	o	■	קמה:	
כל שלא בא בחמין וכו'.			■	קמה: >	
הדיח מאי?			^	קמה:	
הדיח - חייב חטאת.	רב יוסף:	!	◊	קמה:	
חוץ ממליח ישן וקוליים האיספנין שהדחתן זו היא גמר מלאכתן	מר בריה דרבינא: אף אנן נמי תנינא:	■	■	קמה:	
שמע מינה.		■		קמה:	
יתיב רבי חייא בר אבא ורבי אסי קמיה דרבי יוחנן, ויתיב רבי יוחנן וקא מנמנמ.		o	◊	קמה:	
מפני מה עופות שבבבל שמנים?	רבי חייא בר אבא לרבי אסי:	^	◊	קמה:	
כלך למדבר עזה ואראך שמנים מהן.	אמר ליה: [רבי אסי]	!	◊	קמה:	
מפני מה מועדים שבבבל שמחים?	[רבי חייא בר אבא]	^	◊	קמה:	
מפני שהן עניים.	[רבי אסי]	!	◊	קמה:	
מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצוינין?	[רבי חייא בר אבא]	^	◊	קמה:	
לפי שאינן בני תורה.	[רבי אסי]	!	◊	קמה:	
מפני מה עובדי כוכבים מזוהמים?	[רבי חייא בר אבא]	^	◊	קמה:	
מפני שאוכלין שקצים ורמשים.	[רבי אסי]	!	◊	קמה:	
דרדקי? לא כך אמרתי לכם (משלי ז) אמר לחכמה אחתי את, אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך - אומר, ואם לאו - לא תאמר, ולימא לן מר איזה מהן.	איתער בהו רבי יוחנן, אמר להו: אמרו ליה: [רבי חייא בר אבא ורבי אסי]	⚡	o	קמה:	
מפני מה עופות שבבבל שמנים? - מפני שלא גלו, שנאמר (ירמיהו מח) שאנן מואב מנעוריו ושקט הוא אל שמריו ובגולה לא הלך.	[רבי יוחנן]	■	◊	קמה:	
והכא מנלך דגלו		⚡		קמה:	

Talmud Navigator

<p>◆ statement-מימרא ■ challenge-קושיא ז question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>	<p>◆ disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת > story-מעשה key-ממרא:</p>
--	--

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמה:
מימרא	דנאי, רבי יהודה:	!											קמה:
חמשים וששים שנה לא עבר איש ביהודה, שנאמר (ירמיהו ט) על ההרים אשא בכי ונהי וגו' מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו. בהמ"ה בגימטריא חמשין ותרתי הוו.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:		■										קמה:
כולן חזרו, חוץ מקוליים האיספנין.	דאמר רב:	■	■										קמה:
הני מדרי דבבל מהדרי מיא לעין עיטם, והאי כיון דלא שריר שדריה לא מצי סליק.	[רבי יוחנן]			■									קמה:
מפני מה מועדים שבבבל שמחים? מפני שלא היו באותה קללה, דכתיב (חושע ב) והשבתי כל משושה חגה חדשה ושבתה וכל מועדה. וכתיב (ישעיהו א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי לטרח.	מאי היו עלי לטרח?				א								קמה:
אמר הקדוש ברוך הוא: לא דיין לישראל שחוטאין לפני, אלא שמטריחין אותי לידע איזו גזירה קשה אביא עליהן	רבי אלעזר:	!											קמה:
אין לך כל רגל ורגל שלא באתה בולשת לציפורי.	רבי יצחק:	■											קמה:
אין לך כל רגל ורגל שלא בא לטבריה אגמון וקמטון ובעל זמורה.	ואמר רבי חנינא:	■											קמה:
מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצוינין? לפי שאינן בני מקומן, דאמרי אינשי: במתא - שמאי, בלא מתא - תותבאי.	[רבי יוחנן]			■									קמה:
(ישעיהו כז) הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל, תני רב יוסף: אלו תלמידי חכמים שבבבל, שעושין יציץ ופרחים לתורה	[תני רב יוסף]			■									קמה:
מפני מה עובדי כוכבים מוזהמין? - שלא עמדו על הר סיני. שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא. ישראל שעמדו על הר סיני - פסקה זוהמתן, עובדי כוכבים שלא עמדו על הר סיני - לא פסקה זוהמתן.	[רבי יוחנן]			■									קמה:
גרים מאי?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:	ז											קמה:
אף על גב דאינהו לא הוו, מזליהו הוו, דכתיב (דברים כט) את אשר ישנו פה עמנו היום לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו פה וגו'.	אמר ליה: [רב אשי]	!											קמה:
ופליגא דרבי אבא בר כהנא			■										קמה:
עד שלשה דורות לא פסקה זוהמא מאבותינו אברהם הוליד את ישמעאל, יצחק הוליד את עשו, יעקב הוליד שנים עשר שבטים שלא היה בהן שום דופי.	דאמר רבי אבא בר כהנא:	■	■										קמה:
שובר אדם את החבית לאכול הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי.													קמה:
ואין נוקבין מגופה של חבית - דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]										◆		קמה:
מתירין.	חכמים:										◆		קמה:
ולא יקבנה מצדה, ואם היתה נקובה - לא יתן עליה שעוה, מפני שהוא ממרח.													קמה:
מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר: חוששני לו מחטאת.	רבי יהודה: [רבי יוחנן]											○	קמה:
לא שנו אלא דרוסות, אבל מפורדות - לא.	רבי אושעיא:											■	קמה:
ומפורדות לא?												ז	קמה:
מביא אדם את החבית של יין ומתויו ראשה בסייף, ומניחה לפני האורחים בשבת ואינו חושש	מיתיבי, רבן שמעון בן גמליאל:											■	קמה:
ההיא רבנן, מתניתין - רבי נחמיה היא.												!	קמה:
ומאי דוחקיה דרבי אושעיא לאוקמי מתניתין כרבי נחמיה ובדרוסות, לוקמה במפורדות ורבנן												ז	קמה:
מתניתין קשיתה, מאי איריא דתני גרוגרות ליתני פירות אלא שמע מינה - בדרוסות.	רבא:											!	קמה:
חותלות של גרוגרות ושל תמרים - מתיר ומפקיע וחותר.	תניא חדא:											■	קמה:
מתיר, אבל לא מפקיע ולא חותר.	ותניא אידך:											■	קמה:

<p>statement-מימרא ■</p> <p>challenge-קושיא ⚡</p> <p>question-שאלה ^</p> <p>answer-תירוץ !</p> <p>proof-ראיה ■</p>	<p>disputants-חולקים ♦</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ⬠</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת ></p> <p>story-מעשה</p> <p>key-ממרא :<</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ									
מימרא	לא קשיא הא - רבנן הא - רבי נחמיה.																				⬠	⬠	קמו.							
	דתניא, רבי נחמיה:																						⬠	⬠	קמו.					
	מהו למיברז חביתא בבורטיא בשבתא? לפיתחא קמיכוין - ואסיר, או דילמא: לעין יפה קמיכוין, ושר?																							⬠	⬠	קמו.				
	לפיתחא קא מכוין - ואסיר.																								⬠	⬠	קמו.			
	מבייא אדם חבית של יין ומתני ראשה בסייף																									⬠	⬠	קמו.		
	התם ודאי לעין יפה קמיכוין - הכא, אם איתא דלעין יפה קמיכוין - לפתוחי מיפתח.																									⬠	⬠	קמו.		
	אין נוקבין מגופה וכו'																										>	קמו.		
	מהלוקת למעלה, אבל מן הצד - דברי הכל אסור, והינו דקתני לא יקבנה מצדה.	רב הונא:																									⬠	⬠	קמו.	
	מהלוקת מן הצד, אבל על גבה - דברי הכל מותר, והא דקתני לא יקבנה מצדה התם בגופה דחבית.	רב חסדא:																									⬠	⬠	קמו.	
	אין נוקבין נקב חדש בשבת, ואם בא להוסיף - מוסיף.	תנו רבנן: [ת"ק]																									⬠	⬠	קמו.	
	אין מוסיפין.	יש אומרים:																									⬠	⬠	קמו.	
	שנוקבין נקב ישן לכתחילה.	ושוין:																									⬠	⬠	קמו.	
	ותנא קמא, מאי שנא מנקב חדש דלא - דקא מתקן פיתחא, אוסופי נמי - קא מתקן פיתחא																										⬠	⬠	קמו.	
	דבר תורה - כל פתח שאינו עשוי להכניס ולהוציא - אינו פתח, ורבנן הוא דגזור משום לול של תרנגולין, דעביד לעיולי אוירא ולאפוקי הבלא. ואם בא להוסיף מוסיף, אוסופי ודאי כלול של תרנגולים - לא אתי לאוסופי משום ריהשא.	רבה: [ת"ק]																										⬠	⬠	קמו.
	אין מוסיפים - זימנין דלא תקניה מעיקרא, ואתי לארוחי ביה.	ויש אומרים:																										⬠	⬠	קמו.
	הלכה כיש אומרים.	דרש רב נחמן משום רבי יוחנן:																									⬠	⬠	קמו.	
	ושוין שנוקבין נקב ישן לכתחילה.																											>	קמו.	
	לא שנו אלא במקום העשוי לשמר, אבל לחזק - אסור.	רב יהודה אמר שמואל:																										⬠	⬠	קמו.
	היכי דמי לשמר, היכי דמי לחזק?																											⬠	⬠	קמו.
	למעלה מן היין - זהו לשמר, למטה מן היין - זהו לחזק.	רב חסדא:																										⬠	⬠	קמו.
	למטה מן היין נמי זהו לשמר. והיכי דמי לחזק - כגון שניקבה למטה מן השמרים.	רבא:																										⬠	⬠	קמו.
	בית סתום - יש לו ארבע אמות, פרץ את פצימיו - אין לו ארבע אמות. בית סתום אינו מטמא כל סביביו, פרץ את פצימיו - מטמא כל סביביו.	אביי לרבא: תניא דמסייע לך:																										⬠	⬠	קמו.
	גובתא, רב אסר	[רב]																										⬠	⬠	קמו.
	שרי.	שמואל:																										⬠	⬠	קמו.
	מתוך לכתחילה - דכולי עלמא לא פליגי דאסור. אהדורי - דכולי עלמא לא פליגי דשרי. כי פליגי - דחתכה ולא מתקנא:																											⬠	⬠	קמו.
	גזרינן דלמא אתי למיחתך לכתחילה	מאן דאסר: [רב]																										⬠	⬠	קמו.
	לא גזרינן.	ומאן דשרי: [שמואל]																										⬠	⬠	קמו.
	כתנאי:																											⬠	⬠	קמו.

■ **statement-מימרא**
 ◊ **challenge-קושיא**
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראיה**

♦ **disputants-חולקים**
 ◊ **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה**
 > **insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת**
עשהה
key-ממרא:

שבת-חבית		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אין חותכין שפופרת ביום טוב ואין צריך לומר בשבת.							■	■				◊	קמו:
נפלה - מחזירין אותה בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב	[ת"ק]				◊	■	■					◊	קמו:
ורבי יאשיה מיקל.	[רבי יאשיה]				◊	■	■					◊	קמו:
רבי יאשיה אהיאי?					^	■						◊	קמו:
אילימא ארישא					!	■							קמו:
הא קמתקן מנא					?		■						קמו:
אלא אסיפא					!	■							קמו:
תנא קמא נמי מישרא קשרי?					?		■						קמו:
אלא: דחתיכה ולא מתקנא איכא בינייהו:					!	■						◊	קמו:
גזרינן	מר סבר: [ת"ק]				◊	■	!	■				◊	קמו:
לא גזרינן.	ומר סבר: [רבי יאשיה]				◊	■	!	■				◊	קמו:
הלכה כרבי יאשיה.	דרש רב שישא בריה דרב אידי משמיה דרבי יוחנן:						■						קמו:
ואם היתה נקובה וכו'.												■	קמו:
מישחא רב אסר	[רב]											◊	קמו:
ושמואל שרי.	שמואל:											◊	קמו:
גזרינן משום שעוה	מאן דאסר: [רב]											■	קמו:
לא גזרינן.	ומאן דשרי: [שמואל]											■	קמו:
בפירוש אמרת לן משמיה דרב מישחא שרי.	רב שמואל בר בר חנה לרב יוסף:											■	קמו:
האי טרפא דאסא - אסור.	טבות רישבא אמר שמואל:											■	קמו:
מאי טעמא?												^	קמו:
גזירה משום מרוב	רב ימר מדפתי:											◊	קמו:
גזירה שמא יקטום.	רב אשי:											◊	קמו:
מאי בינייהו?												?	קמו:
איכא בינייהו: דקטים ומנחי.												!	קמו:
בי סדיא, רב אסר	[רב]											◊	קמו:
שרי.	שמואל:											◊	קמו:
ברכין - דכולי עלמא לא פליגי דשרי, בקשין - דכולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי - במיצעי:												■	קמו:
מיחזי כמשוי.	מאן דאסר: [רב]											■	קמו:

Talmud Navigator

<p>◆ statement-מימרא</p> <p>⊕ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>■ story-מעשה</p> <p>■ key-ממרא:</p>	<p>⊕ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>
--	---

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
מימרא	ומאן דשרי: [שמואל]																					קמז:	
לא מיחזי כמשוי.																							קמז:
והא דרב לאו בפירוש איתמר, אלא מכללא איתמר.																							קמז:
דרב איקלע לההוא אתרא דלא הוה ליה רווחא, נפק יתיב בכרמלית. איתו ליה בי סדיא - לא יתיב.	[רב]																						קמז:
מאן דחזו סבר - משום דבי סדיא אסור. ולא היא, דרב אכרוזי מכרוזי: בי סדיא שרי. ומשום כבוד רבותינו לא ישב עליו. ומאן נינהו - רב כהנא ורב אסי.																							קמז:
נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שיצננו, ואת הצונן בחמה בשביל שיחמו.																							קמז:
מי שנשרו כליו בדרך במים - מהלך בהן ואינו חושש.																							קמז:
הגיע לחצר החיצונה - שוטחן בחמה, אבל לא כנגד העם.																							קמז:
פשיטא																							קמז:
מהו דתימא: ניגור משום אשוויי גומות - קא משמע לן.																							קמז:
ואת המים היפים ברעים.																							קמז:
פשיטא																							קמז:
סיפא איצטריכא ליה ואת הצונן בחמה.																							קמז:
הא נמי פשיטא																							קמז:
מהו דתימא: ניגור דילמא אתי לאטמוני ברמץ, קא משמע לן.																							קמז:
מי שנשרו וכו'.																							קמז:
כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין - אפילו בחדרי חדרים אסור.	רב יהודה אמר רב:																						קמז:
שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם	תנן:																						קמז:
תנאי היא																							קמז:
שוטחן בחמה אבל לא כנגד העם,	דתניא: [ת"ק]																						קמז:
אוסרין.	רבי אלעזר ורבי שמעון:																						קמז:
המנער טליתו בשבת - חייב חטאת.	רב הונא:																						קמז:
ולא אמרן אלא בחדתי, אבל בעתיקי - לית לן בה.																							קמז:
ולא אמרן אלא באוכמי, אבל בחיורי וסומקי - לית לן בה.																							קמז:
והוא דקפיד עלייהו.																							קמז:
עולא איקלע לפומבדיתא, חזא רבנן דקא מנפצי גלימיהו.																							קמז:
אמר: קמחללין רבנן שבתא	[עולא]																						קמז:
נפוצי ליה באפיה, אנן - לא קפדינן מידי.	אמר להו רב יהודה:																						קמז:
אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף	[אביי]																						קמז:

OHR SOMAYACH TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

statement-מימרא ■ challenge-קושיא & question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■	disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת > story-מעשה key-ממרא:
---	--

שבת-חבית		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמז.	
אמר ליה: הב לי כומתאי.	[רב יוסף]												○	קמז.
חזא דאיכא טלא עליה, הוה קמחסם למיתבה ליה.	[אביי]												○	קמז.
אמר ליה: נפוץ שדי, אנן לא קפדינן מידי.	[רב יוסף]												○	קמז.
היוצא בטלית מקופלת מונחת לו על כתיפו בשבת - חייב הטאת.	רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:												■	קמז. ◊
סוחרי כסות היוצאים בטליתות מקופלות ומונחות על כתיפו בשבת - חייבין הטאת. ולא סוחרי כסות בלבד אמרו, אלא כל אדם, אלא שדרכן של מוכרין לצאת כך.	תניא נמי הכי:												■	קמז. ◊
וחנוני היוצא במעות הצרורין לו בסדינו - חייב הטאת. ולא חנוני בלבד אמרו, אלא כל אדם, אלא שדרכו של חנוני לצאת כך.													■	קמז. ◊
והרטנין יוצאין בסודרין שעל כתיפו. ולא רטנין בלבד אמרו, אלא כל אדם, אלא שדרכן של רטנין לצאת בכך.													■	קמז.
מעשה בהורקנוס בנו של רבי אליעזר בן הורקנוס שיצא בסודר שעל כתיפו בשבת, אלא שנימא כרוכה לו באצבעו. וכשבא הדבר לפני חכמים אמרו: אפילו אין נימא כרוכה לו באצבעו.	רבי יהודה:												○	קמז.
הלכה - אף על פי שאין נימא כרוכה לו באצבעותיו.	דרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרב חסדא: עולא איקלע לבי אסי בר היני, בעו מיניה: אמר להו: [עולא], הכי אמר רבי אלעי:												■	קמז. ◊
מהו לעשות מרוב בשבת?	מאי מרוב?												^	קמז.
אסור לעשות מרוב בשבת.	כיסו בבלייתא.												!	קמז. ◊
רבי ירמיה הוה יתיב קמיה דרבי זירא.	[רבי ירמיה]												○	קמז.
אמר ליה: הכי מאי? אמר ליה: אסור. והכי מאי? אמר ליה: אסור.	[רבי זירא]												■	קמז.
נקוט האי כללא בידך: כל אדעתא דלכנופי - אסור, כל דלהתנאות - שרי.	רב פפא:												■	קמז. ◊
כי הא דרב שישא בריה דרב אידי מתנאה בסדינו הוה.	רב שישא בריה דרב אידי												○	קמז.
פעם אחת יצא רבי לשדה, והיו שני צידי טליתו מונחין על כתיפו.	כי אתא רב דימי אמר: אמר לפניו יהושע בן זירוז בן חמיו של רבי												○	קמז. ◊
בוז לא חייב רבי מאיר הטאת.	[רבי]												;	קמז. ◊
אמר ליה: דקדק רבי מאיר עד כאן?													○	קמז. ◊
שלשל רבי טליתו.													○	קמז.
לא יהושע בן זירוז הוה - אלא יהושע בן כפוסאי היה, התנו של רבי עקיבא.	כי אתא רבין אמר: אמר: [יהושע בן כפוסאי]												■	קמז. ◊
בוז לא חייב רבי עקיבא הטאת.	[רבי]												;	קמז. ◊
אמר לו: דקדק רבי עקיבא עד כאן?													○	קמז.
שלשל רבי טליתו.													○	קמז.
נשאל איתמר.	כי אתא רב שמואל בר רב יהודה אמר:												■	קמז. ◊
הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג אפילו בעשר אלונטיאות - לא יביאם בידו. אבל עשרה בני אדם מסתפגין באלונטית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותן בידן.													■	קמז. מ
סכין וממשמשין, אבל לא מתעמלין ולא מתגררין.													■	קמז.

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>■ story-מעשה</p> <p>■ key-ממרא:</p>		<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>											
שבת-חבית													
מימרא		מאן דאמר											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפיקטיוזין, ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר.												■	קמז.
מי שנפרקה ידו ורגלו לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא - נתרפא.												■	קמז.
מי מערה דומיא דמי טבריא, מה מי טבריא - חמין, אף מי מערה חמין.	קתני:											◇	קמז.
הרוחץ - דיעבד אין, לכתחילה - לא.												◇	קמז.
מכלל דלהשתטף כל גופו, אפילו לכתחילה - שפיר דמי.												◇	קמז.
מני - רבי שמעון היא												■	קמז:
לא ישתטף אדם בין בחמין בין בצונן, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											◇	קמז:
מתיר.	רבי שמעון:											◇	קמז:
בחמין - אסור, בצונן - מותר.	רבי יהודה:											◇	קמז:
ונסתפג אפילו בעשר אלונטיות.												■	קמז:
רישא רבותא קא משמע לן, וסיפא רבותא קא משמע לן.												■	קמז:
רישא רבותא קא משמע לן - דאפילו הני דלא נפישו בהו מיא, כיון דחד הוא - אתי לידי סחיטה.												◇	קמז:
וסיפא רבותא קא משמע לן, אפילו הני דנפישו בהו מיא, כיון דרבים נינהו - מדכרי אהודי.												◇	קמז:
מסתפג אדם באלונטיות, ומניחה בחלון. ולא ימסרנה לאוליירין, מפני שחשודים על אותו דבר.	תנו רבנן: [ת"ק]											◇	קמז:
מסתפג באלונטיות אחת, ומביאה בידו לתוך ביתו.	רבי שמעון:											◇	קמז:
הלכתא מאי?	אביי לרב יוסף:											^	קמז:
הא רבי שמעון, הא רבי, הא שמואל, הא רבי יוחנן.	אמר ליה: [רב יוסף]											!	קמז:
רבי שמעון												■	קמז:
הא דאמרן.												■	קמז:
רבי												■	קמז:
כשהיינו למדין תורה אצל רבי שמעון בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטיות מחצר לגג, ומגג לקרפף, עד שהיינו מגיעין אצל מעין רוחצין בו.	דתניא, אמר רבי:											■	קמז:
שמואל												■	קמז:
מסתפג אדם באלונטיות, ומביאה בידו לתוך ביתו.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											■	קמז:
רבי יוחנן												■	קמז:
הלכה, מסתפג אדם באלונטיות ומביאה בידו לתוך ביתו.	דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■	קמז:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?												⚡	קמז:
הלכה, כסתם משנה.	והאמר רבי יוחנן:											⚡	קמז:
ונסתפג אפילו בעשר אלונטיות - לא יביאם בידן	ותנן:											⚡	קמז:

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>Onah-מעשה</p> <p>key-מזרא:</p>	<p>■ statement-מימרא</p> <p>⊗ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>
--	---

Talmud Navigator

שבת-חבית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ							
ההוא כבן חכינאי מתני לה.																					!	◇	קמז:					
האוליירין מביאין בלרי נשים לבי בני, ובלבד שיתכסה בהן ראשן ורובן.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:																						■	◇	קמז:			
סכניתא - צריך לקשר שני ראשיה למטה.																								■	◇	קמז:		
למטה מכתפיים.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:																							■	◇	קמז:		
כי מעבריתו מאני לבני חילא - שרביבו בהו למטה מכתפיים.	רבא לבני מחווא:																							■	◇	קמז:		
סכין וממששין.																								■	>	קמז:		
סכין וממששין בבני מעיים בשבת, ובלבד שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול.	תנו רבנן:																							■	◇	קמז:		
היכי עביד?																									^	קמז:		
סך ואחר כך ממשמש	רבי חמא בר חנינא:																							◆	!	◇	קמז:	
סך וממשמש בבת אחת.	רבי יוחנן:																							◆	!	◇	קמז:	
אבל לא מתעמלין.																								■	>	קמז:		
אסור לעמוד בקרקעיה של דיומסת, מפני שמעמלת ומרפא.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:																								■	◇	קמז:	
כל ימיה של דיומסת עשרים ואחד יום, ועצרת מן המנין.	רב יהודה אמר רב:																								■	◇	קמז:	
עצרת להאי גיסא, או להאי גיסא?	איבעיא להו:																								^	קמז:		
כולהו שקייני מדיבחה ועד עצרתא מעלו.	תא שמע, דאמר שמואל:																								■	!	◇	קמז:
דילמא, התם הוא - דכמה דקרי עלמא מעלי, אבל הכא משום הבלא הוא, כיון דחמים עלמא - טפי מעלי.																									^	◇	קמז:	
חמרא דפרוגייתא ומיא דדיומסת קיפחו עשרת השבטים מישראל.	רבי חלבו:																								■	◇	קמז:	
רבי אלעזר בן ערך.]	[רבי אלעזר בן ערך]																								○	◇	קמז:	
כי הדר אתא, קם למיקרי בספרא, בעא למיקרא (שמות יב) החדש הזה לכם, אמר: החרש היה לכם.	[רבי אלעזר בן ערך]																								○	◇	קמז:	
בעו רבנן רחמי עליה, והדר תלמודיה.																									○	◇	קמז:	
הוי גולה למקום תורה, ואל תאמר שהיא תבא אחריו. שחברין יקיימוה בידך, ואל בינתך אל תשען.	והיינו דתנן, רבי נהוראי:																								■	◇	קמז:	
לא רבי נהוראי שמו אלא רבי נחמיה שמו, ואמרי לה רבי אלעזר בן ערך שמו, ולמה נקרא שמו רבי נהוראי - שמנהיר עיני חכמים בהלכה.	תנא:																								■	◇	קמז:	
אבל לא מתגררין.																									■	>	קמז:	
אין גוררין במגררת בשבת.	תנו רבנן: [ת"ק]																								■	◇	קמז:	
אם היו רגליה מלוכלכות בטיט ובצואה - גורר כדרכו ואינו חושש.	רבן שמעון בן גמליאל:																								■	◇	קמז:	
רב שמואל בר יהודה עבדא ליה אימיה מגררתא דכספא.	[רב שמואל בר יהודה]																								○	◇	קמז:	
אין יורדין לקורדימא וכו'.																									■	>	קמז:	
מאי טעמא - משום פיקא.																									■	◇	קמז:	

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת</p> <p>■ story-מעשה</p> <p>■ key-ממרא:</p>		<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שבת-חבית	מימרא	מאן דאמר													
	ואין עושין אפיקטויון בשבת.														קמז: >
	לא שנו אלא בסם, אבל ביד - מותר.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:													קמז: ◇
	אף בחול אסור, מפני הפסד אוכלין.	תניא, רבי נחמיה:													קמז: ◇
	ואין מעצבין את הקטן.														קמז: >
	לפופי ינוקא בשבת - שפיר דמי.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:													קמז: ◇
	אין מעצבין	והאנן תנן:													קמז: ◇
	התם בחומרי שדרה, דמיחזי כבונה.														קמז: ◇
	ואין מחזירין את השבר.														קמז: >
	הלכה מחזירין את השבר.	רבי חנא בגדתאה אמר שמואל:													קמח: ◇
	רבה בר בר חנה איקלע לפומבדיתא, לא על לפירקיה דרב יהודה.	[רבה בר בר חנה]													קמח: ◇
	שדריה לאדא דיילא, אמר ליה: זיל גרביה.	[רב יהודה]													קמח: ◇
	אזיל גרביה, אתא, אשכחיה דקא דריש: אין מחזירין את השבר.	[רב יהודה]													קמח: ◇
	הלכה, מחזירין את השבר.	חנה] הכי אמר רב חנא													קמח: ◇
	אמר ליה: הא חנא דידן, והא שמואל דידן - ולא שמיע לי, ולא בדינא גרבתין?	[רב יהודה]													קמח: ◇
	מי שנפרקה ידו כו'.														קמח: >
	רב אויא הוה יתיב קמיה דרב יוסף, שניא ליה ידיה.														קמח: ◇
	אמר ליה: הכי מאי? אסור. והכי מאי? אמר ליה: אסור.	[רב יוסף]													קמח: ^
	אדהכי איתפח ידיה.	[רב אויא]													קמח: ◇
	מאי תיבעי לך, הא תנן מי שנפרקה ידו או רגלו - לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ כדרכו. ואם נטרפא - נטרפא.	אמר ליה: [רב יוסף]													קמח: ! ◇
	ולא תנן אין מחזירין את השבר ואמר רב חנא בגדתאה אמר שמואל: הלכה מחזירין את השבר?	אמר ליה: [רב אויא]													קמח: ⚡ ◇
	כולהו בחדא מחיתא מחיתנהו? היכא דאיתמר - איתמר, היכא דלא איתמר - לא איתמר.	אמר ליה: [רב יוסף]													קמח: ! ◇
	הדרן עלך חבית														קמח: ◇

שבת-שואל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל	מ			
שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן ובלבד שלא יאמר לו הלויני. וכן האשה מחבירתה ככרות. ואם אינו מאמינו - מניח טליתו אצלו, ועושה עמו חשבון לאחר שבת.																																		קמח.	
וכן ערב פסח בירושלים שחל להיות בשבת, מניח טליתו אצלו ונוטל את פסחו, ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב.																																		קמח.	
מאי שנא השאילני ומאי שנא הלויני?	רבא בר רב חנן לאביי:																ז																	קמח.	
השאילני - לא אתי למיכתב, הלויני - אתי למיכתב.	אמר ליה: [אביי]																																	קמח.	
והא כיון דבחול, זימנין דבעי למימר ליה הלויני ואמר ליה השאילני ולא קפיד עילויה, ואתי למיכתב, בשבת נמי אתי למיכתב	[רבא בר רב חנן]																ז																	קמח.	
בשבת כיון דהשאילני הוא דשרו ליה רבנן הלויני לא שרו ליה - מינכרא מילתא, ולא אתי למיכתב.	אמר ליה: [אביי]																																	קמח.	
מכדי אמרו רבנן כל מילי דיום טוב כמה דאפשר לשנווי - משנינן, הני נשי דמליין חצבייהו מיא, מאי טעמא לא משנין?	רבא בר רב חנן לאביי:																																	קמח.	
משום דלא אפשר.																																		קמח.	
היכי לעבדי																																		קמח.	
דמליין בחצבא רבא לימלו בחצבא זוטא																																		קמח.	
הא קא מפשו בהילוכא																																		קמח.	
דמליין בחצבא זוטא לימלו בחצבא רבא																																		קמח.	
קא מפשו במשוי.																																		קמח.	
זימנין סודרא																																			קמח.
אתי לידי סחיטה.																																		קמח.	
נכסייה בנכתמא																																		קמח.	
זימנין דמיפסק, ואתי למקטריה.																																		קמח.	
הלכך: לא אפשר.																																		קמח.	
לא מספקין ולא מטפחין ולא מרקדין ביום טוב.	ואמר ליה רבא בר רב חנן לאביי: תנן:																																	קמח.	
וקא חזינן דעבדין, ולא אמרינן להו ולא מידי?																																		קמח.	
ולטעמיך																																		קמח.	
לא ליתיב איניש אפומא דלחיא, דילמא מיגנדר ליה חפץ ואתי לאיתויי	הא דאמר רבא:																																	קמח.	
והא קא חזינן נמי דמותבי חצבי, ויתבן אפומא דמבווא, ולא אמרינן להו ולא מידי?																																		קמח.	
אלא: הנח לישראל, מוטב שיהו שוגגין ואל יהו מזידין.																																		קמח.	
סבור מינה הני מילי בדרבנן, אבל בדאורייתא - לא.																																		קמח.	
ולא היא, לא שנא בדרבנן ולא שנא בדאורייתא. דהא תוספת דיום הכפורים דאורייתא היא, וקא חזינן להו דקאכלי ושתו עד שתחשך, ולא אמרינן להו ולא מידי.																																		קמח.	
וכן אשה מחבירתה ככרות.																																		קמח.	
בשבת הוא דאסור, אבל בחול - שפיר דמי.																																		קמח.	
לימא מתניתין דלא כהלל																																		קמח.	

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>■ story-מעשה</p> <p>■ key-ממרא:</p>		<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>												
שבת-שואל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא		מאן דאמר												
לא תלוה אשה ככר לחבירתה עד שתעשינה דמים, שמא יקרו חטין ונמצאו באות לידי רבית	דתנן, וכן היה הלל אומר:										⚡	◇	קמה:	
אפילו תימא הלל, הא - באתרא דקיין דמיה, הא - באתרא דלא קיין דמיה.											!	◇	קמה:	
ואם אינו מאמינו.													>	קמה:
הלוואת יום טוב, רב יוסף אמר: לא ניתנה ליתבע	איתמר:[רב יוסף]										◆	◇	קמה:	
ניתנה ליתבע.	רבה:										◆	◇	קמה:	
לא ניתנה ליתבע. דאי אמרת ניתנה ליתבע - אתי למיכתב.	רב יוסף:										■	◇	קמה:	
ניתנה ליתבע, דאי אמרת לא ניתנה - לא יהיב ליה, ואתי לאימנועי משמחת יום טוב.	רבה:										■	◇	קמה:	
אם אינו מאמינו - מניח טליתו אצלו.	תנן:										⚡	◇	קמה:	
אי אמרת בשלמא לא ניתנה ליתבע - משום הכי מניח טליתו אצלו, ועושה עמו חשבון לאחר שבת. אלא אי אמרת ניתנה ליתבע אמאי מניח טליתו אצלו? ליתן ליה ולתבעיה											⚡		קמה:	
אמר: לא בעינא דליקום בדינא ודיינא.											!	◇	קמה:	
השוחט את הפרה וחילקה בראש השנה, אם היה חדש מעובר - משמט, ואם לאו - אינו משמט.	מתב רב אידי בר אבין:										⚡	◇	קמה:	
ואי לא ניתנה ליתבע - מאי משמט?											⚡		קמה:	
שאני התם, דאיגלאי מילתא דחול הוא.											!	◇	קמה:	
אם לאו - אינו משמט.	תא שמע מסיפא:										⚡	◇	קמה:	
אי אמרת בשלמא ניתנה ליתבע - היינו דקתני אינו משמט. אלא אי אמרת לא ניתנה ליתבע - אמאי אינו משמט?											⚡	◇	קמה:	
דאי יהיב ליה - שקיל.											!	◇	קמה:	
מכלל דרישא, אי יהיב ליה - לא שקיל?											⚡		קמה:	
רישא צריך למימר ליה משמט אני, סיפא - לא צריך למימר ליה משמט אני.											!	◇	קמה:	
המחזיר חוב בשביעית, יאמר לו משמט אני. ואם אמר לו אף על פי כן - יקבל ממנו, משום שנאמר (דברים טו) וזה דבר השמטה.	כדתנן:										■	!	◇	קמה:
רב אויא שקיל משכונא	[רב אויא]											○		קמה:
רבה בר עולא מערים איערומי.	[רבה בר עולא]											○		קמה:
וכן ערב פסח.													>	קמה:
מקדיש אדם פסחו בשבת, וחגיגתו ביום טוב.	רבי יוחנן:											■	◇	קמה:
נימא מסייע ליה												⚡		קמה:
וכן ערב פסח בירושלים שחל להיות בשבת מניח אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב.	[תנן]											⚡	◇	קמה:
הכא במאי עסקינן - בממנה אחרים עמו על פסחו, דמעיקרא מיקדש וקאי.												!	◇	קמה:
אין נמנין על הבהמה בתחילה ביום טוב	והא אנן תנן:											⚡	◇	קמה:
שאני הכא, כיון דרגיל אצלו - כמאן דאימני ביה מעיקרא דמי.												!	◇	קמה:

Talmud Navigator

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>> insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>key-ממרא:</p>	<p>■ statement-מימרא</p> <p>⚡ challenge-קושיא</p> <p>^ question-שאלה</p> <p>! answer-תירוץ</p> <p>■ proof-ראיה</p>
---	--

שבת-שואל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
מימרא	מהא תני רבי הושעיא:									■	⚡	◇											קמח:	
הולך אדם אצל רועה הרגיל אצלו ונותן לו טלה לפסחו ומקדישו, ויוצא בן																								קמח:
התם נמי, כיון דרגיל אצלו - אקדושי ליה מעיקרא																								קמח:
והא מקדיש קתני?																								קמח:
הקדש עליו, מדרבנן.																								קמח:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?																								קמח:
הלכה כסתם משנה	והא אמר רבי יוחנן:																							קמח:
לא מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין ולא מגביהין תרומות ומעשרות	ותנן:																							קמח:
כל אלו - ביום טוב אמרו, קל וחומר בשבת																								קמח:
לא קשיא כאן - בחובות שקבוע להן זמן, כאן - בחובות שאין קבוע להן זמן.																								קמח:
מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו, אבל לא מן הכתב.																								קמח:
מפיס אדם עם בניו ועם בני ביתו על השולחן, ובלבד שלא יתכוין לעשות מנה גדולה כנגד מנה קטנה.																								קמח:
ומטילין חלשין על הקדשים ביום טוב, אבל לא על המנות.																								קמח: